

[Rasmus Hansen.]

Socialminister har stillet Forslag om, og som vil medføre, at han kan inddrage store Beløb i Statskassen.

Maaske faar den højtærede Minister Ret i sin Spaadom vedrørende Beskæftigelsesmulighederne i de kommende Aar, maaske faar han det ikke; jeg tilstaar rent ud, at derom ved jeg intet, og jeg antager, at det forholder sig for den højtærede Minister og hele Regeringen paa nøjagtig den samme Maade. Hvis man alligevel forhøjer Aldersgrænsen for Mænd paa dette Tidspunkt, rummer det en betydelig Risiko for de kommende Aldersklasser af Mænd mellem 60 og 65 Aar, og i Befolkningen har der kunnet konstateres en betydelig Ævilje imod en saadan Grænseflytning.

Maa jeg henlede den højtærede Arbejds- og Socialministers og ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at „Berlingske Tidende“ den 17. Oktober 1944 offentliggjorde en Gallupundersøgelse af Befolkningens Indstilling over for Spørgsmaalet om Aldersgrænsen for Aldersrentenydere. Denne Undersøgelse viste, at 63,5 pCt., altsaa $\frac{2}{3}$ af hele den voksne Befolkning her i Landet, holdt paa en Aldersgrænse paa 60 Aar; kun 19 pCt. var stemt for at komme tilbage til 65 Aars Alderen, og 7 pCt. vilde have Grænsen for Kvinder ved 60 og for Mænd ved 65. „Berlingske Tidende“ gjorde samtidig opmærksom paa, at der var forskellige Afvigelser for disse Gennemsnitstal; inden for Arbejderklassen var der kun 12 pCt., der vilde tilbage til 65 Aars Grænsen, medens 69 pCt. holdt paa 60 Aars Grænsen for baade Mænd og Kvinder. Derimod var man, oplyste „Berlingske Tidende“ — og det synes jeg er overmaade interessant — navnlig inden for den højere Middestand her i Landet stemt for at gøre Forskel paa Aldersgrænsen for Mænd og for Kvinder. Det er altsaa dette Synspunkt, som „Berlingske Tidende“ — eller rettere Gallupundersøgelsen — har fundet ud af er saa udpræget inden for den højere Middestand her i Landet, at man vil have gjort Forskel paa Aldersgrænsen mellem Mænd og Kvinder, der nu er accepteret af Regeringen i det Forslag, den højtærede Arbejds- og Socialminister har fremsat.

Nu kan man naturligvis ikke være sikker paa, at en Gallupundersøgelse giver helt rigtige Oplysninger om, hvad Befolkningen mener om Aldersgrænsen eller om andre Anliggender, som Gallup maatte foretage Undersøgelse af, men idet jeg tager dette naturlige Forbehold, ønsker jeg at understrege det, som vides af alle Menne-

sker her i Landet, der bryder sig om at vide det, at vi har lært, at en Gallupundersøgelse kan give god Vejledning, og over for Betænelighederne i Befolkningen, ved en Forhøjelse af Aldersgrænsen er det i hvert Fald ikke et Argument, saaledes som den højtærede Minister synes at mene, at Lønningskommissionen er gaaet ind for 70 Aars Grænsen for Tjenestemænd, thi den højtærede Minister ved lige saa vel som ærede Medlemmer af dette høje Ting, at der i denne Forbindelse ikke er nogen saglig Mulighed for at drage en Sammenligning mellem Tjenestemændenes Forhold og saa de Menneskers, som skal søge Aldersrente. Forholdet er nemlig det for Tjenestemændenes Vedkommende, at sætter man 70 Aar som Aldersgrænse for dem, er de til Gengæld sikre paa, at de indtil det 70de Aar har Løn og har Arbejde. Forskellen ligger netop i, at man ikke kan skabe Sikkerhed for, at de Folk, som skal søge Aldersrente, har Løn og Beskæftigelse, til de bliver de 65 Aar, som Regeringen vil have gjort til Grænse for, hvornaar de — naar ikke særlige Forhold gør sig gældende — efter dens Mening skal kunne opnaa Aldersrente.

Derefter vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om Grundbeløbene og om de Tillæg, som Regeringen foreslaar, samt om den nye Aftrapning af Kommunegrupperne. Ved Fastsættelsen af Grundbeløbene tager Regeringen som Udgangspunkt Taksten for 65-aarige og forhøjer derefter samtlige Grundbeløb med 15 pCt. Men desværre opretholder Regeringen forskellige Takster for Mænd og for Kvinder og afviser dermed de Argumenter, som vi har anført for, at man, naar en Revision af Aldersrentelovgivningen skulde gennemføres, drøg Omsorg for, at man fik ensartede Satser for Mænd og Kvinder. Det beklager jeg i allerhøjeste Grad. Den Argumentation, der anføres til Fordel for det Standpunkt, kan næppe — det er min bedste Overbevisning — holde.

Desuden ønsker Regeringen at bevare Præmierne til de Mænd og Kvinder, som først søger Aldersrente, naar de er 67 Aar eller 70 Aar. Der kan siges meget baade for og imod dette System, men Retfærdighed skaber det ikke, idet mange Mænd og Kvinder, dels paa Grund af Helbredstilstand, dels paa Grund af svigtende Beskæftigelsesmuligheder, maa begære Aldersrente, saa snart de opfylder Betingelserne, medens andre er heldigere baade med Arbejde og Helbred og kan vente med Aldersrenten, til de er højere oppe i Aarene.

Jeg haaber derfor paa, at den højtærede Arbejds- og Socialminister vil være villig